

המוזמנים. באותם הימים, כמעט כל במאי הכניס בסרטו לפחות קטע אחד של מיטגל. שחקנים רציניים מהשורה הראשונה לא סירבו להופיע בקטעים הנועזים. הופעתה של הגברת החשופה לא גרמה סנסציה.

חזה משוחרר לא יחודר

גברת חשופת חזה לארמון הפסטיבלים. זה גרם למבטים משועשעים של

הקרח של הכוכבנית היפה, יותר עניין, מאשר השדיים הגלויים שלה. מופעי חצי-העירום אורגנו כדי לתת תעסוקה לצלמים הרבים, שבאו בהמוניהם והתנפלו על כל אירוע כדי לספק חומר טרי לעיתוני העולם.

חזה גלוי וראש קרח

נוסח שנת 1975: סילביה מאיר מרתקת את הצלמים בגילוי ראש וחוזה, מהיפים שנראו בטיילת באותם הימים. באותה שנה עורך ראשה

מוסיקלית, מדרגה גבוהה ביותר, מטפי לים הפעם בנושא העתיק של מילח מת-אחים בצורה הפחות מוצלחת מכל סרטיהם.

הפעם הם שולחים את גיבוריהם, שני הקטנים בשיבעת בניו של רביאמן איטלקי המומחה לשיחזור כנסיות ריצרות אמנות, לבנות תפאורות כהוליות. ליתר דיוק: לבנות את שמונה הפי לים של ד"ה גריפית בחוסר סובלנות. הסרט האנטי-מילחמתי שנחנך כדיוק כשארצות-הברית הצטרפה למלחמת העולם השנייה.

אם כי אין ספק שבסרט יש רגעים מרגשים ותמונות יפות שקשה לשכוח, גם כאן ניכרים סימניה של עבודה זרה. כל הקטעים על אתר הצילומים האמריקאי נראים מגוחכים בהשוואה למה שהאמריקאים עושים בעצמם, ושדה הקרב בסוף הסרט, כששני האחים חוזרים לאיטליה כדי למות על אדמתם, נראה לפתע כקולנוע חובבני חסר תקציב ומעוטי-יכולת, שאינו מזכיר אפילו את מלחמת האחים האחרת, שהטאוויאנים ייחזרו בראותנות מרשימה בהר, ה של סאן לורנצו.

את העניין המרכזי, לפי שעה, סוחר בים הבריטיים. לא סוחפים כמו האיטלקים ולא מרגשים כמום (אפילו ברגעי חוסר הגאונות) אבל מיקצועיים, שנונים ומתוחכמים.

פיטר (חוזה השרטוט) גרינוואי מנסה לתהות על דעיכת האמנות, משבר היצירה בעולם, אולי בקולנוע, דרך הצגת נפילתו של ארכיטקט אמריקאי הבא לרומא כדי להרים תערוכה לזכרו של ארכיטקט. הסרט, הנקרא ביטנו של ארכיטקט, מנסה להתמודד שכלתנית ואסתטית עם כל בעיית הרפרודוקציה באמנות המודרנית מצד אחד — שכן הארכיטקט (השחקן האמריקאי הנפלא בראין דהני), אינו אלא ארכיטקט בינוני, המנסה להקות ארכיטקט בינוני אחר, שבעצמו לא בנה כלום אלא רק תוכנן — אטיין בולא — שעה שהוא עצמו הולך ומתכלה בידי הסרטן המכרסם בביטנו. והסרטן הלא היא מחלת המאה הזאת.

מעניין שהארכיטקטורה ואיטליה הם נושאים מרכזיים לא רק בסרטיהם של גרינוואי והאחים טאוויאני, כי אם גם אחד המוטיבים בסרט נעים ומשובח נפש של ניקיטה מיכאלקוב עיניים שחורות, שנעשה לפי הגברת עם הכלב וסיפורים אחרים של צ'כוב, גיבורו, מארצ'לו מאסטרויאני, הוא אדריכל איטלקי שאינו עוסק במלאכה, תו, אשר אינו מסוגל להגשים את אהבתו לאשה רוסיה.

חגיגת המפיצים

שני סרטים בריטיים אחרים בעלי עניין ויחוד שיוצגו בקרוב גם בישראל הם סרט של דייוויד לילאנד בשם הלואי והיית כאן על נערה המורדת בחברה הבריטית הפורטנית השמרנית והמנוכרת להחריד, וסרטו של סטיבן פריירס (מי שעשה את המיכבסה היפהפיה שלי) על המחזאי הבריטי ההומוריסט סאול שנרצע על ידי מאהבו, ג'ז (משעשעים את מר סלון) אורטון, וזה סרט שנון ומבריק עם תסריט כתוב היטב של אלן בנט, שבוודאי יעשה ימים רבים על כרי תליאבי.

דרך אגב: אין כמעט מפיץ במפיצי הקולנוע הישראליים שלא נוכח כאן, והמירוץ אחרי רכישת הסרטים מקפיץ את המחירים לשמיים — דבר שכסופו של דבר מכאיב לכולם. וכמעט שכחתי — שני האחים הי מצליחים התורנים של הקולנוע העצמי אי באמריקה, יואל ואיתן כהן (רציחות פשוטות) הציגו כאן את אריזונה ג'וניור (שיוצג כנראה בקרוב בישראל בשם לגדל את אריזונה) עם אחד משחקני הקולנוע המוכשרים ביותר בעולם היום, ניקולאס קייג', והיו משוכרו רענו, מטורף ומקורי. ילחזיר שגים ג'ומש וחבריו עדיין יכולים להפתיע בקולנוע מקורי ותוסס.